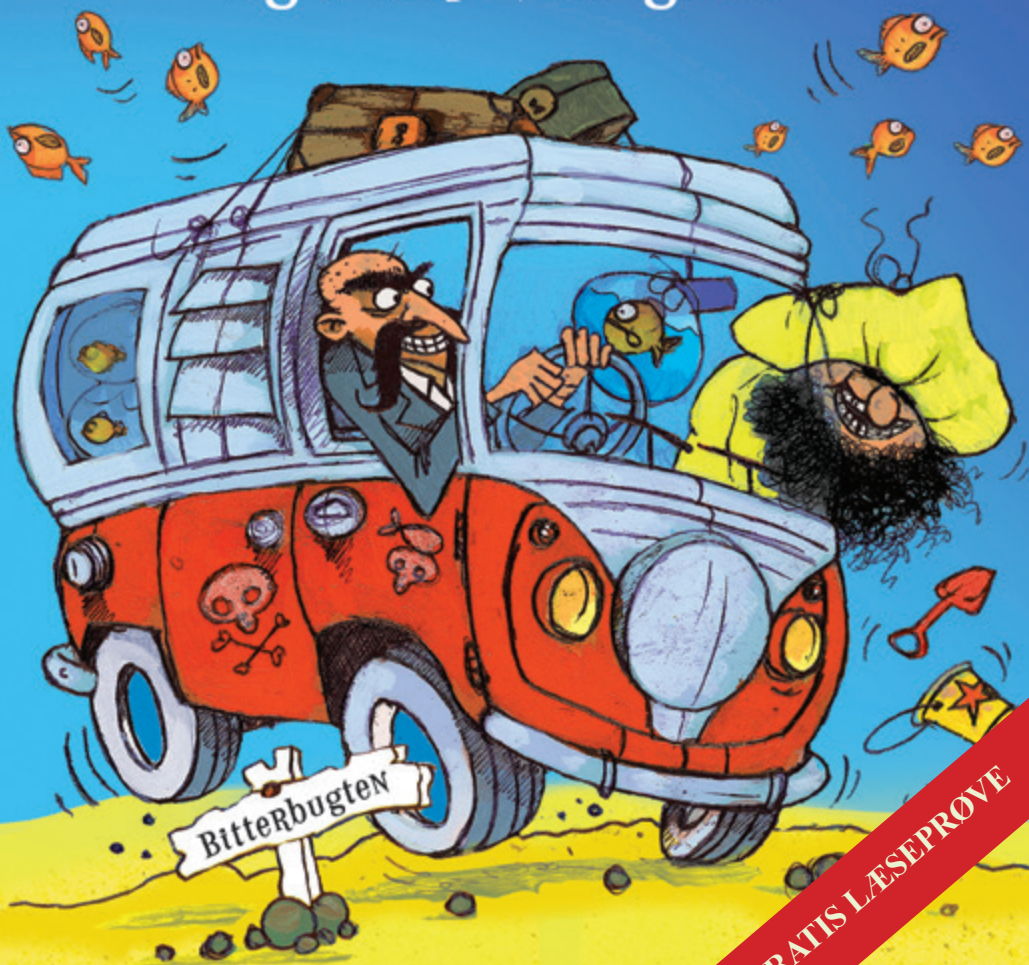

STEVE WEBB

FUNKLE VON FÆL

og FIsKEN af guld

GRATIS LÆSEPRØVE
DEN

Velkommen til Bitterbugten

Gør dig klar til en **SOMMER**
fyldt med **GRÅDIGHED**,
GULD og **FISK!**

Funkle von Fæl og hans

ven **Peter Pølsefjæs** tror, at guldfisk
rent faktisk er lavet af **GULD!**

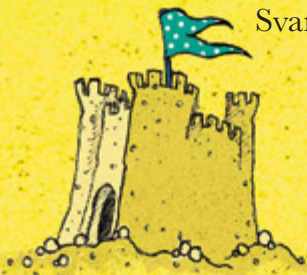
De to makkerer er kommet på en
fæl plan, der skal gøre dem rige i en *fart*.

Kan drengen **Freddie Johansen**

mon nå at redde de gyldne fisk? Han får
brug for hjælp af de gode beboere
i **Bitterbugten**, men de har travlt
med deres egne grublerier, som for
eksempel ... Hvad stiller man op med
en **hjemssøgt æbletærte**? Og kan
man *rejse i tiden* på en vandscooter?

Svarene finder du her i **Bitterbugten**.

Hvad **venter** du på?

I samme serie:

BOLDEN

Den funklende

Funkle von Fæl var fæl mod alt og alle, hvor som helst og når som helst.

Han havde et hjerte så koldt som en æske fiskefingre fra supermarkedets frysedisk, et skurkagtigt slemt sind og et hoved så **skaldet** som et æg.

Der var kun én ting, som Funkle elskede mere end at være fæl, og det var at samle på funklende ting: skinnende, sprudlende, glimtende,

funklende ting. Når han sagde 'samle på', mente han selvfølgelig 'snuppe uden at spørge eller betale', eller som alle andre kalder det: stjæle.

En perfekt dag for Finkle von Fæl ville begynde med en håndfuld af hans yndlingsmorgenmad – kolde, fedtede pomfritter, fisket op af en skraldespand på havnefronten, så han ikke var nødt til at betale for dem. Han ville følge dette op med at skære ansigter til gamle damer, råbe ad babyer og – hvis overhovedet muligt – med at fise på det lokale bibliotek. Men bedst af alt ville det ende med, at han samlede noget funklende op på vejen hjem.

Hvis han kunne samle noget funklende op, som tilhørte en gammel dame med en baby på et bibliotek, mens han spiste kolde pomfritter, fes, skar ansigter og råbte på samme tid, ville det højst

sandsynligt være den lykkeligste dag i hele hans fæle liv.

Ulykkeligvis for Funkle havde han endnu ikke oplevet en sådan dag, men hver eneste morgen vågnede han med et nyt fælt håb i sit fiskefinger-

frosne hjerte. ”Måske i dag er dagen, Lars,” ville han sige håbefuldt.

Lars var en **guldfisk**. Han boede sammen med Funkle i en rusten, gammel autocamper, som havde afsluttet et langt, eventyrligt rejseliv på en losseplads. Den ville være røget til genbrug, hvis ikke det havde været for Funkle von Fæl, der en eftermiddag vandrede forbi og **'samlede den op'**, da ingen kiggede.

Han havde drevet sin fæle samler-virksomhed i den lige siden.

Autocampere er, naturligvis, små fuldstændigt mobile hjem (ligesom skildpadder, men hurtigere og med flere sikkerhedsseler). Funkles autocamper forlod imidlertid kun sjældent hans hjemby, Bitterbugten, undtagen når han var af sted på sin særlige **samler-virksomhed**. Trygt beliggende

på kystlinjen mellem Geléklipperne mod nord og Sandlandet mod syd var Bitterbugten **'hjem, funklende hjem'** for Finkle von Fæl. Et udtryk han holdt så meget af, at han havde skrevet det med fingeren i det støv, der dækkede hans autocamper, lige over det sted hvor han havde skrevet: **'Lars stinker'**.

Lars svømmede i små, tilfredse cirkler, rundt og rundt i en lille glasbowle hængende fra autocamperens bakspejl, hvor de fleste ville hænge luftfriskere formet som juletræer.

Finkle lod Lars hænge i autocamperens forrude af to årsager. For det første for at have nogen at snakke med og for det andet for at betragte solskinet finkle i hans skinnende gyldne

skæl, hvilket det netop gjorde så **pragtfuldt** den solrige lørdag morgen, hvor vores historie begynder.

Lars svømmede fredfyldt omkring i sit fiskebowle-autocamper-hjem, parkeret

uden for en kiosk. Han var **glad som en fisk**, som det gamle ordsprog lyder (okay, det gør det ikke, men det burde

det). Imens var Funkle inde i kiosken og købe den lokale avis. Også han var glad som en fisk. Lars holdt et øjeblik svømmepause og betragtede Funkles velkendte, skaldede figur nærme sig. Funkle skred målrettet gennem kiosken i sin lappede, nålestribede habit, mens han svingede sine arme og ben så højt, at hans tyndslidte støvler næsten strejfede loftet.

På vej ud fløjtede han lystigt til sit slemme spejlbillede i glassdøren. Han vrikkede med sit cykelstyers-overskæg og tillod sine buskede kålorme-øjenbryn en hurtig dans, før han smækkede butiksdøren bag sig. Til hans irritation havde den en af de dér jeg-lukker-glat-i-helt-selv-mekanismer. Funkle mumlede noget fælt for sig selv, klatrede ind på førersædet af sin autocamper og smækkede med dén dør i stedet. Vognen rystede, og den ældgamle bilalarm satte i gang. Den hylede som en sulten elefant på slankekur. Efterfølgende lænede han sig tilfældigt-med-vilje op ad hornet bare for at være sikker.

(((Bååååå!)))

Solskinnet, kioskmanden, mælkeemanden, Lars og Funkle var alle vågne, men resten af verden lå stadig og puttede under dynen og sov sødt. Eller, de *havde* sovet sødt.

”Så er det ud af fjerene,” sagde Funkle glad og foldede sin avis ud, før han vendte sig mod Lars. ”Hej med dig, min funklende ven,” strålede han. ”Og må jeg sige, hvor superskinnende du ser ud denne **smukke solskinsmorgen!**”

Funkle følte sig i usædvanligt højt humør, og det var ikke kun, fordi han havde vækket 146 lokale beboere noget tidligere, end de brød sig om på en lørdag. Han havde **fæle planer** for dagen, og intet gjorde ham gladere end nøje planlagt fælhed.

”Tænk lige over, hvor flot du bliver, når du er fuldvoksen!” sagde Funkle, mens han grinede manisk til den skinnende fisk. Han troede fuldt

og fast på, at guldfisk vokser til samme størrelse som hvaler – og at de rent faktisk er lavet af guld. ”Forestil dig lige alt det glitter, Larsen!” sagde han, men Lars lyttede ikke efter, han havde travlt med at svømme ind og ud af sit lille slot og lege soldat.

”Har du set dagens avisoverskrift?” Funkle holdt forsiden af **Dagens Bitre Bla Bla Bla** op, så Lars kunne læse den. Lars sagde ingenting. Han kunne ikke læse.

”Der står her: *Flere guldfiske-tyverier! Sandlandet er den tredje havneby, som besøges af den **mystiske guldfiske-tyv***”, klukkede Funkle for sig selv. ”Hvor mærkeligt, hva’, Larsen? Nogle mennesker er sære, er de ikke? Hvilken galning ville samle

på skinnende, gyldne fisk?” Han ventede høfligt et sekund eller to på Lars’ svar og råbte derefter over sin skulder mod autocamperens opholdsstue: ”Alt okay deromme?”

Der kom *ikke noget* svar.

Der kom ikke noget svar, fordi der ikke var nogen, der opholdt sig i opholdsstuen. Ingen andre end 326 guldfisk, og de sagde aldrig noget. Det var ikke noget, som bekymrede Funkle. Så længe de alle sammen voksede til hvalstørrelse og gjorde ham rig, ville han være tilfreds.

Da Funkle drejede nøglen i tændingen, knurrede motoren irriteret over at blive startet op så tidligt om morgenen. Det strålende solskin strømmede gennem forruden og flimrede i Lars' skinnende, gyldne finner.

"Åh, Larsen, min funklende, gamle ven," sagde Funkle, mens autocamperen slingrede ned ad vejen og hostede tykke skyer med ubeskrivelige mængder skidt ud fra sin rustne udstødning. "Det her bliver en rigtig funklende dag, jeg kan fornemme det. Bitterbugten, nu kommer vi!"

